

швидкої та поточної) і коефіцієнта автономії та додатні відхилення коефіцієнтів загальної заборгованості та фінансового ризику. Зворотні відхилення названих показників кризових загроз не несуть і свідчать про недоліки у формуванні структури активів і капіталу підприємства.

Список використаних джерел: 1. Нормативні та нормативно-правові акти Держстату України. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/norm_doc/norm.htm. 2. Бланк И. А. Антикризисное финансовое управление предприятием. Киев : Ника-Центр, 2006. 672 с. 3. Коцера Н. В. Оцінка операційних і фінансових ризиків у системі антикризового управління підприємством роздрібною торгівлі. *Актуальні проблеми економіки*. 2010. № 2(104). С. 120–128. 4. Коцера Н. В. Критерії оцінки кризових ризиків в аудиті фінансового стану підприємств роздрібною торгівлі. *Бухгалтерський облік, аналіз та аудит: проблеми теорії, методології, організації*. 2010. Спеціальний випуск № 4. С. 89–96.

УДК 352.07

Т. Л. Шестаковська, д-р наук з держ. упр., доцент кафедри публічного управління та менеджменту організацій

С. О. Новічков, аспірант

Національний університет «Чернігівська політехніка», м. Чернігів, Україна

ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В КОНТЕКСТІ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНИХ КОНФЛІКТІВ В УКРАЇНІ

Ключові слова: соціальні конфлікти, регулювання, місцеве самоврядування, реформування, інституціональні, механізми, розвиток.

Нині в політиці місцевого самоврядування не вистачає елементарної конфліктологічної культури, а також знань про конфлікти, про шляхи їх мирного рішення. Багато керівників воліють вирішувати виникаючі конфліктні ситуації силовими методами, навіть не здогадуючись, що є мирні і конструктивні методи виходу з конфлікту.

У конфліктних зонах сучасного світу уряди країн відчувають потребу в контактах і взаємодії з неурядовими організаціями. Між державними й недержавними акторами формуються особливі взаємовідносини. У конфліктних ситуаціях необхідними є такі якості, як здатність швидко адаптуватися до ситуації, що змінилася, вміння, переслідуючи власні інтереси, залучати на свій бік опонентів, а також здатність до гнучкого реагування і вироблення таких якостей, як уміння, пам'ятаючи про власні інтереси, залучати на свій бік опонентів і швидко адаптуватися до ситуації, що складається, веде до змін традиційних підходів і вимагає неординарного і творчого державного мислення [1].

Не в змозі дати відповідь на виклики, що з'являються в ситуації у зв'язку з конфліктом на сході України, органи державної влади вступають у взаємодію з приватними особами та організаціями, оптимізують можливості збору інформації. Працівник органів місцевого самоврядування неодмінно повинен володіти якостями координатора і генератора ідей. Але проблема полягає в тому, що часто глибинні процеси, які призводять до дезінтеграції держави, криються в об'єктивних особливостях соціально-економічного розвитку країни, в помилках у розробці економічної політики та навіть в умисних діях, які, тим не менш, не підлягають під склад злочинів проти національної безпеки України.

Дезінтеграція як причина та одночасно результат системного порушення прав людини і спричинених цим соціальних конфліктів, не може і не має розглядатись лише як втрата частини території, як це має місце під час класичних війн і революцій. Основні механізми, через які інституціональна слабкість впливає на спричинення соціальних конфліктів, є такими: 1) економічне падіння призводить до конфлікту через механізми порушення соціальних та економічних прав; 2) порушення політичних і культурних прав призводить до конфлікту через механізми падіння легітимності держави; 3) ускладнений або дискримінований доступ громадян до базових послуг, які має забезпечувати держава, особливо якщо ускладнення доступу призводить до соціального виключення, є причиною зменшення легітимності держави і заперечення громадянами її монопольного права на використання насилля [2].

Державні механізми попередження радикалізації соціальних конфліктів мають містити своєчасні адекватні програмні заходи щодо запобігання ескалації насилля, які реалізуються на латентних стадіях розвитку конфліктів. Світова практика довела, що ефективно та

своєчасне попередження соціальних конфліктів можливе лише за умові співпраці міжнародних організацій, регіональних військово-політичних альянсів, урядів країн, науково-дослідних інститутів та громадських організацій.

Пропонуємо розподіляти державні механізми попередження соціальних конфліктів на прямі попереджальні механізми та структурні механізми. До прямих механізмів пропонується відносити: превентивну дипломатію, попередження про наміри, санкції (об'єктом санкцій можуть бути окремі політики, групи, що провокують ескалацію конфліктів, країни загалом), включення посередників до діалогу між громадами, заходи запобігання екстремізму. Структурні механізми попередження радикальних форм соціальних конфліктів спрямовані на трансформацію довгострокових соціально-економічних та інституціональних чинників, які формують ситуацію, сприятливу для розпочинання конфліктів. Один із таких методологічних підходів може бути застосований до побудови комплексних систем попередження соціальних конфліктів. З іншого боку, синтез підсистем моніторингу, попередження та реагування у складі системи попередження соціальних конфліктів дозволить оптимізувати методи реагування на негативний розвиток рушійних сил конфліктів та відслідковувати зміни у мотивації учасників конфлікту [3].

Характеристиками ефективної системи попередження про наявність кризової ситуації та попередження соціальних конфліктів є такі: система повинна будуватись на щільних мережах організацій, які безпосередньо здійснюють моніторинг та оцінку рушійних сил радикалізації конфліктів; використання значної кількості джерел інформації, застосування як кількісних, так й якісних методів аналізу; запровадження сучасних комунікаційних та інформаційних технологій збору та оцінки інформації; доступність результатів аналізу ключовим інститутам сектору безпеки на національному та на рівні місцевого самоврядування.

Список використаних джерел: 1. Концептуальні засади взаємодії політики й управління : навч. посіб. / за заг. ред. В. А. Ребкала, В. А. Шахова, В. В. Голубь, В. М. Козакова. Київ : НАДУ, 2010. 300 с. 2. Хасанов Р. Р. Соціальний конфлікт: архетипна природа та механізм розв'язання. *Публічне урядування*. 2018. № 1 (11). С. 271-279. 3. Hippler J. Low intensity conflict and its implication for NATO. *Parameters*. 2010. № 1. Pp. 13-64.